

זוה" חדר פרטי, רדיו, ככל העיקר: רק שתבוא!

הכריזה: "אין מה להתבייש בעבודה שלי לנו."

אני עולה בדרגה —

למאפיה

ב זה לא נגמר החתחתים. אך נעלמה מושיעה מספר 1 — הופיעה מספר 2: מבוגרת, לבושה בטוב טעם, העיפה בי מבט חד, וניגשה אל העוזרות ושאלה מספר שאלות. אחרי כך ניגשה אלי: "אסור לך ל- עמוד כאן, בחורה יפה וצעירה כמותך. מי יודע לאיזה זנות יורדו אותך. בואי איתי. אני אקח אותך למשרד של עוזרות, שם יתנו לך עבודה בלי כסף."

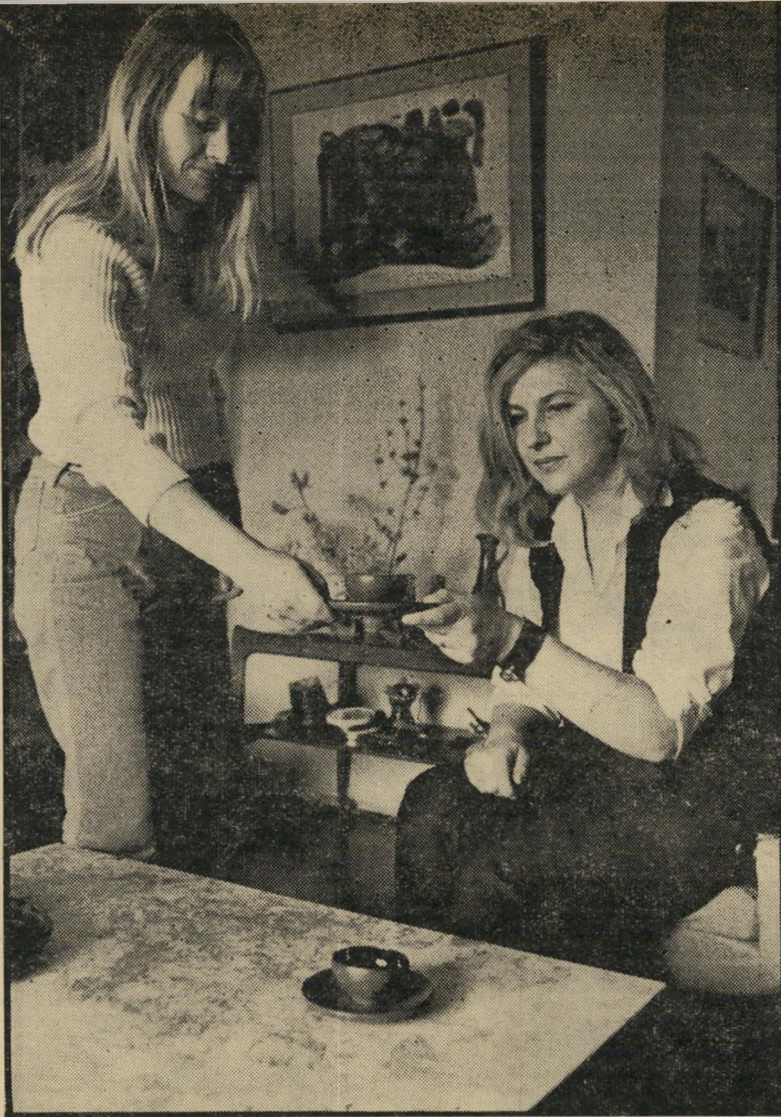
"גברתי" הסברתי לה בבזבז מקצועי. "ב- משרד משלמים שלוש וחצי לירות שעה. כאן אני יכולה לקבל חמש, את לא מבינה?" לבסוף באה הגאולה, בצורת שאלה אם אני רוצה לעבוד. "כמובן" אמרתי ויצאנו לדרך. בדרך התברר שהיא צריכה עזרת-מאפיה. לרגע היססתי. רציתי להפסיק את המשחק. יש גבול גם לייצר ההתנדבות שלי, לא? אבל החלטתי להמשיך. לאחר ההצעות ב- בתים פרטיים, היה מעניין לראות מה מצוי עימם בעסק.

די הרבה, כפי שנוכחתי. הגברת הסבירה לי שאני יכולה להופיע לעבודה כל יום ב-10, 11 בבוקר, לגמור לנקות תוך שלוש, ארבע שעות, וללכת. "ובכל יום ישיש תקבלי חבלה עם עוגות הביתה, וכמובן בעבודה את יכולה לאכול כמה שאת רוצה". הודיתי לה מקרב-לב.

"יהיה לך

טוב"

ה מאפיה נמצאה מתחת לקפה הונ' גרה ברחוב נחלת-בנימין 46. גבר

מי כאן העוזרת? איזה פיסוף (עומדת), עקרת-בית ומורה לרי- קוד מרמת-חן, למדה כבר מנסיונה המר שלעוזרת יש להתייחס בנימוס. כשהגיעה אליה העוזרת החדשה, מיהרה להושיבה בסלון, להגיש כיבוד.

כשהאשה שעתה שאני עיחונאית — היא החוירה כסיד

חנות בקפה הונגריה, כשאני לבושה כבר בסינור ועל ראשי כובע אופים. אירנה הו- פיעה עם לחמניה ענקית, ביצה ועגבניה, וכוס קפה מהביל.

"עם אוכל כזה אי אפשר לעבוד. זה לא כמות בשביל אשה עובדת", התלוננת. מייד הופיע סנדוויץ' דומה.

"סליחה גברתי, אבל אני רגילה לאכול גם שתי ביצים בבוקר", המשכתי להתעלל באשה היקרה. שתי ביצים הופיעו על הי- שולחן במהירות. "ומשהו מתוק לקפה?" עוגה רצינית הובאה לשולחני. "אבל גברתי, אני לא יכולה להתחיל לאכול בלי כוס מיץ". סבלנותה של האשה המסכנה לא יר- עה גבול. לשולחן הגיעה כוס מיץ תפוזים. ממש תאוה, לעין רעבה.

שתייתי את המיץ, נגסתי כמה נגיסות עדינות בסנדוויץ' ובכיצה, והודעתי לגברתי המצפה: "אני צריכה לאכול כל שעה. אצלי משהו לא בסדר עם הבטן. אני מבקשת, תביאי לי את האוכל הזה למטה איסה שאני עובדת, ואני כל פעם אוכל מזה קצת." מיצותי נתמלאה בורירות.

סוף-סוף ניגשתי לעבודה. הסרתי את שעון היד, הפשלתי שרחלים וניגשתי ל- סירים.

מה זה סירים — כל סיר יאוש. הייתי יכולה להיכנס לתוכו יחד עם עוד מישהו. החלטתי שעוד מוקדם מדי להתחיל לעבוד. הסתכלתי סביבי והכרזתי: "יש פה רק סבון, חסר כלי-ניקוי, ליפה, ברזלית, מבר- שת, אור, מראש וכלור. ואם את רוצה ש- אנקה אחרי כך גם את הריצפה, כדאי לך לקנות מטאטא חדש."

הגברתי מיהרה לרוץ ולקנות את הצידה, ואני התיישבתי וחיכיתי בסבלנות עד שחז- רה, נושמת ונושפת, ידיה עמוסות לעייפה. אותות המאמץ ניכרו עליה.

התלבשתי על הסירים. סיריעוק הם ה- מומחיות שלי עוד מימי הנחל- בקיבוץ.

היתה זו לה הפתעה מרה כשהודעתי לה שגם אני יכולה ללכת. היא לא הצטערה כל כך על שזה מיבצע עיתונאי — אלא על ביזבוז כשרונותי הנהדרים: "הרי את עובדת כל כך יפה", חזרה ונאנחה בצער. ממש רציתי לנגב את דמעותיה.

גברת לויז

לא כשרה מספיק

ה קורבן הבא שלי היתה גברת לויז. למרות המחסור החמור בעזרות-בית, לא ויתרו בלישכת העבודה הממשלתית ל- עוזרות, ברחוב ארלוזורוב בתל-אביב, על הפורמליות. לפני שיכולתי להיחשב עוזרת רשמית, היה עלי להביא תעודת-זהות ושתי תמונות.

החלטתי לנקוט בפעולה פרטינית. יצאתי מהמשרד וארבתי לגברתי הראשונה שתופיע. היתה זו גברת לויז — נמוכת-קומה, חטובה, אלגנטית. לפני שהספיקה להיכנס לחצר, יצאתי לקראתה: "את מחפשת עובדת?" היא היתה מופתעת קמעה.

"כן", ענתה. "כמה את לוקחת שעה?" "רק בקבלנות", עניתי. "נראה את הדירה שלך ואחרי-כך נדבר על כסף." גברת לויז הסכימה בלי להסס רגע, ונכנסנו למכוניתה. סקרתי במומחיות את הדירה הנהדרת בת ארבעת החדרים, השוכנת ברחוב בלוך — ודרשתי 40 ד"י.

גברת אורנה לויז ניסתה להקטין את הנוק: "אני אנקה את חדר-הילדים, ויהיה לך חדר אחד פחות לעבודה. כמה תקחי?" שאלה.

הסכמתי להוריד לה עשר לירות, והתכו- ננתי למלאכה.

הגברתי היתה בסדר. היא ביקשה להכין לי ארוחת-בוקר. שאלתי בחשש "האם כשר אצלך?" לפני שהסכמתי להתיישב לשולחן. בכל זאת, כשהביאה את האוכל, שתייתי רק תה ואכלתי לחם. גברת לויז שאלה, מודאגת, לפשר הדבר. "אני רואה אצלך רק כיור אחד", הסברתי. אז אני פוחדת שזה לא לגמרי כשר."

היא ניסתה לשכנע אותי שכל ארוחה הם אוכלים או בשרי או חלבי, כך שזה לא משנה אם זה באותו כיור. וחוזר מזה משפטים את הכיור אחרי כל ארוחה ב- ברזלית ושופפים במים רותחים.

אחרי עשר דקות השתכנעתי, גם אם בקושי — ומיד הודעתי שאני דורשת ארוחת-צהריים חמה. אחרת אינני מסוגלת לעבוד.

הסתבר שבדרך כלל יש לגברת לויז או- כל חם בבית, אבל דווקא היום בעלה לא חוזר בצהריים — "אז נצטרך להסתפק בחביתה וסלט".

עשיתי פרצוף אומלל ומילמלתי לעצמי (המשך בעמוד 34)

ספונגיה עדינה העוזרת המדומה הרשתה לעצמה אמנם לדרוש 40 ל"י תמורת פחות מחצי-יום עבודה — אולם גילתה שאינה חייבת לתת תמורת זה עבודה רצינית. עבודת הספונגיה שלה נעשתה באיטיות וברשלנות, בלי לפנות את הריצפה כהלכה ואף בלי לטאטא אותה קודם — ולא היה פוצה פה ומצפץ.